

КАРПАТСКА РУСЬ

KARPATSKA RUS'

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT LINDEN, NJ AND OTHER MAILING ADDRESSES

Ч.9-АЛЛЕНТАУН Н-ДЖ. 1-ГО МАЯ 2001, ALLENTOWN NJ.MAY 1,2001,VOL.LXXIV,NO.9

Андрій Копча

ВРОДЖЕНИЙ З ГУШЛЯМИ

Коли бесідує ся: Ансамбль "Лемковина", такой одраз ся додає - Ярослав Трохановскій. І одворотні. І - хоць "Лемковина" по долгих роках буджыня і розбуджыня нашого народу втихла в наш час - тоты два понятя дале функціонуют в лемківській свідомості нерозлучні.

Першыраз взріл ем Ярослава Трохановского на IV Лемківській Ватрі в Бортным. Влетіл на сцену як ластівка несуча листок до гнізда - дрібний, з гушлями в рупці... Маестром... Але заклика стал ся "Маестром", мусіли минути долги, полны терпіння і труду, як в більшости Лемків, роки.

Уж сам час народжыня трафіл ся тяжкій Была війна, коли 19 лютого 1940 рока в селі Білцарева на західній Лемковині Александрі "з Военного" вродил ся сын, котрому дала імено Ярослав. Хтоси колиси повіл - же вродил ся враз з гушлями. Недалеке то правда, бо уж на четвертым рочку жытя гушлі завладнули його душой. Просил маму так долго, аж казала комуси з родини (няньо, Тевдор Трохановскій, был в Ніччыні а потім на війні), зробити штоси подібне до гушель. Першы пропробы перервало высеління. Семирічний Ярослав нашол ся з родичами в селі Пархів в любінськым повіті, одкале в 1951 році переїхали до недалекого Чмеля. Ту было міцне лемківске середовиско, ту - найчастіше в

домі Владимира Возняка, маминого брата, або в "Орестовых сінях" (в так званым "Палаці", де мешкали три родини, м.ін. родина Семана Мадзеляна) - сходила ся молодіж з далеких переселенчых сіл. Ту співали, під музыку своїх гудаків. Молодий Ярослав, заворожений музыком, але тихий в дітинстві, наразі міг лем слухати. І мріяти, мріяти...

Першы прфесійнны кроки зачал ставляти в половині пятдесятьох років. Втовды то за зароблены "на яфырах" грошы купил сой "правдивы" гушлі і зачал вчыти ся в музычній школі в Лігници. Тяжкы то были роки, соткы, тысячы дни о "хлібі зо шмальцьом", або без того присмаку. Але середовиско!.. Середовиско зас было богате душой. Музычну школу кінчыт Ярослав в 1960 році. Іщы як ученик остатньої клясы зачинат вчыти в Музычній Школі в Яворі. Грає тіж в лігницкій симфонічній оркестрі. Потім служыт в войску в Еленій Горі (авіяция), але рідко літат, ци стрілят. Грає в війсковій оркестри на вальторни, на яком то інструменті.. николи не гра(в школі, як додатковий інструмент, мал трубку). Не диво, по роках будут Ярослава зьвідувати не на яком інструменті грає, а на яком не грат. В тракті війскової службы зачинат Середню Музычну Школу в Валбжыху і континуує ю вертаючы до работы в Яворі.

Далій буде.

НІМЕЧЧЫНА ПОДАЄ ДОПОМОГУ ПОТЕРПІЛИМ НА ЗАКАРПАТЮ

Федеральный уряд Німеччыни пожелав надати гуманитарну помощь потерпівшым од повені на Закарпатю што становит 200 тис. марок.

150 тис. марок от загальной сумы дадут организации "Матийский Орден" та "Гумедика", а решта 50 тис. марок посольство стратило што бы купити ковдри та медикаменты для Тячівского Центрального Районового Шпиталу.

ДІТИ З ЛЕМКІВСКОЙ РУСИ

Ци то не нашы буковы горы
А під нима зелены долины,
Ци мы з Карпат Русине
Не повноправна ту меньшына?

Одвічно мы в тых горах жыли,
Чужынців до себе
Ани хліба од них не просили,
Они нас нападали та безсильных
вигнали.

Як вовкы сернину
Розшарпали нам Лемківщыну,
Част Русинив в Україну
Решта в понімецку чужыну.

Не потрібний малий народ
Што жыв чесно медже вовками,
Все харчали на нього
Аж роздерли го кусками.

Русинами мы жыли
Бо такыма ся вродили,
Аж тепер едны землю, другы назву
Як зубискамы розхопили.

Наше тшло - любов щыру
Вырвали нам Лемківщыну,
І шмарили в чужу землю
Без знаку хреста і домовины.

Дзвоны замовкли, свічкы згасли
Нема юж Бога на Плащенниці,
Потихонькы скрывся в наших серцях
Товды як нас выселяли.

Сьліды крови і терпіння
Знайдеш по цілому світу,
Лем не знайдеш милосердя
В янчарскому сьміттю.

Ясло, 1997

ИСТОРИЯ ЛЕМКОВЩИНЫ ДО 1914 РОКУ

Продовження з газети КР № 8.

Лемковскы землш - убогы для урожаю хліба, але природа дала им другы великы богатства, зокрема: прекрасны лісы, пасовиска и минеральны воды. На жаль тóты богатства не належали Лемкам, но были власностью панов або державы. Лемкы были для них робочом силом.

Лемковскы горы мают дуже багато курортных місцевостей з мінеральными водами. В цілом світі знаны такы здравниці, як Крыниця, Жегестов, Щавниця, Рыманов, Ивонич, Высова, Мушина, Вапенне и багато инных. Сама найважніша, то Крыниця, названа королевою здравниці. На том місци, где теперь знаходится курорт Крыниця, не так дуже давно было пасовиско и поле, яке належало до русского приходства в Крыницю.

НЕСПРАВЕДЛИВЫЙ ПОДІЛ

Наибольшым несчастьем для лемков было то обстоятельство, што их отчизна не представляла собом одной политической цілости, а была розділена на части, якы входили в склад ріжных держав. По упадку Галицко-Русского княжества, Лемковина распалася на дві части: одну прилучено до Венгрии, а другу до Польщы. Послі Першой Світовой войны, Польша задержала галицку част, а угорщина была змушена одказатися от угорской части Лемковщины в корыст Чехословакии.

В таком положению Лемковщина знаходилася до остатных часов. Так на одной, як и на другой стороні, Лемковщина не мала своих районов, центров, округов. Обі половины были розділены, як национальна меньшость меже польскыма и словацкыма администрациями. Больше 350,000 лемков в Польщі было включеных при выборах в сейм на парламент в состав польских повітов. Так само робилося и на другой стороні Карпат. На Лемковщині рахуеся больше, як 700 сел, в том числі міста, як Сянок и Крыниця около 10 малых міст, Тылич, Лабова, Устье-Русске, Дукля, Рыманов, Буковско, Балиград, Пушков, Ціска и Ліско.

НАРОДНОСТЬ

Лемкы в национальном отношении принадлежат к великой славно-русской родині. Имя "Русь" было для них всегда святым и славянска идея глубоко вкоренилася в их сердцах. Для того они всегда жили в дружбі зо всіма славянскыма народами, зато Германия уважала наибольшым своим ворогом. Сами называли себе русскыма, руснаками, лемками. До послідных часов не приняли ище нового названия "украинец" для означения своей народности. Остатным часом старалися змінити их дотыхчасову политичну орьентацию на нову, яка выходила из Берлина и Відня иширена тоже была польскыма учеными и графами

(прим. гр. Мих. Бобжинский, гр. Лось) и украинскыма политиками, якы оставали на услугах Бісмарковской политики.

Учены ділят мешканцов Карпат на три группы: лемков, бойков и гуцулов по причині их етнографичных и языковых властивостей, а территория, на якій замешкуют, споконвіков называтся - Карпатска Русь. Лемкы сут частью Карпатской Руси. Языкова ріжниця между тьма трьома группами етничными ест дуже велика, так, же порозуміти едны другых приходится нераз дост трудно. Иначи, хотя бы серед самых лемков - говорят в околици Сянока, иначи в околицях Крыниці, а ище инакше в околиці Бардийова на Словакии. По бесіді лемка можна познати, з якого он походит повіту, а часом навет, з якого села.

Характерно, што маленький народ на протягу полтора тысяча роков свого иснування в Карпатах не змог вытворити едного языка и злитися в едну цілость.

ПРИЧИНЫ ЯЗЫКОВОЙ ОСОБЛИВОСТИ

Головном причиною отособлености лемковской бесіды ест географичне положение и история Лемковщины. Лемко рідко коил встрічался зо своим братом, котрый мешкал на всході от рікы Сяну або рікы Уж. Жебы достатися до нього, треба было переходыти щити высокых гор, або зыйти на долину и долином итти на всход, а потом знова спиналися в горы. Власне географичне положение было перешкодом, абы карпатский народ русинов злялся в едну цілость з заходу на всход, або наоборот зо всходу на заход. Лемкы затримали у себе много слов инных славянских народов. Удар-акцент бесіды у лемков подобный, як и в польском языке, т.е. на другому складі от конца. Лемка розуміе майже каждый славянин, а лемко каждого славянина.

ХАРАКТЕРИСТИКА ЛЕМКОВ

Лемкы - народ працовитый, старанный, ошадный, терпеливый, честный и спокойный. Його загальны характерны прикметы выявляються в том, што он народ твердый, сильный и темпераментный, тримат сильну связь з родном отцовщином и религийом. Любит свои горы и полонины, при чым консервативный в обычаях, не довірят чужым. У него высоко розвите чувство чести и справедливости.

Лемко, то тип первобытного славянина о стойком характері.

ПОЧАТКИ ИСТОРИИ

История лемков така, як и история другых мешканцов Карпат. Почалася вольным пастушым житьем. С початку лемкы занималися выпасом стада худобы и овец. О том свидчат иснуючы ище до

днеска такы назвы, як бача, югас, кошар, шалас, ватра и др. Першы мешканці Карпатских гор дійствительно выпасали стада худобы и овец, як вольны люде на вольных горах. О том пишут всі серьезны историки.

Карпаты з их лісами и полонинами не належали ище до никого, лем до тых пастухов-бачов и югасов, якы зо своими стадами переходили з місця на місце. Початково людей было мало, то и сел не было много. Сельскы забудувания строилися, переважно, только для перезимувания худобы и людей. На літо в тых будовлях зоставали лем стары жены и діти, а всі другы ишли до гор на полонины, абы там пасти худобу и приготувати для ней пашу на зиму. Рольництвом майже зовсім не занималися. Збіже сіяли на т. зв. кошарисках або спаленисках в дуже малом розмірі, так только, штобы мати хліб до мяса.

ПЕРШЫ НАЗВЫ

В тых часах не иснувала ище назва "Русь". Для отріжнення себе от инных, мешканці Карпат называли себе словянами. В Карпатах до VII віка жило славянске племя хорватов. Оно занимало территорию от Вислы до Дністра, самы Карпаты, Подкарпатье и теперішню всходню Словакию. Часть тых хорватов перешла через Дунай в нынішню Хорватию, где затримала свою назву хорватов. Гдекотры учены лучат назвы хорваты и карпатороссы, як еден народ до себе похожий.

Далій буде.

Церква в Чортковѣ, б. 1738 р.

Клавдия Алексович

Заморочена

Комедия в єднім акті

Продовження з газети КР № 8.

Сцена 7

(Входить Гаська з розпристертым парасольом, в капелюшы. На капелюшы великы червены маки. Кафтаник з веикыма буфами з яскравой матерії. Фартушок маленькій; на ним кышінки з інчой матерії виглядають як латкы; з єдной вісит конец хусткы до носа. Лице выбілене.)

Гаська (роззерат ся): *Тутай не ма слоньца.* (Складат парасоль.)

Петрусь: *Но, не пані то?*

Марта: (перестрашена, на бік): *Господи! Самісінька така відьма ся мі снила!*

Гаська (пышно приближат ся ґу Марті, кланяючы ся): *Цалуєм рончкі мамці.* (Хоче брати Марту за руку.)

Марта (цофат ся): *Відьма!.. Така ся мі якраз приснила...*

Гаська (кланят ся): *Я не єстем жадна відьма! Я мамціна цуречка, та сама цо перше была Гаська, а тепер я єстем панна Маринця.*

Марта (одвертат ся): *Пек ти осина! Што тото чудовище языком меле?*

Гаська (хыхоче ся): *Мамця мне не познає.*

Сцена 8

(Входить Василь)

Василь: *Слава Ісусу Христу!* (Підходить до Марты, цілує їй обі руки, а Марта його в лице.) *Што чувати? Здоровы вшиткы? Вы мамо, няньо, Гаська, Петрусь, Оленка, та і вшитка живина? Як скінчыл єм мою войскову службу, та рад єм был на соколиных крылах до вас ту злетіти.* (Цілує Петруся) *Здорів?* (Звернувши увагу на Гаську, до Марты:) *Хто то?*

Марта: *Не знати... Відьма! Задає ся за якусу Гаську, цюр... цюр-рочку, за якусу Маринцю.*

Гаська (неустанні зиркат на Василя і скоро одвертат ся): *То муй Василь не познає мене?!*

Василь (призерат ся Гасці то з єдной страны, то з другої і покручує головою): *Не могу знати што то за чудо такє! Нім!*

Гаська (звертат ся скоро до Василя і кланят ся трираз): *Я не єстем жадне чудо! Я панна Маринця, нажечона пана Василя.*

Василь: *Та якого пана Василя?*

Гаська (тыкат Василя парасольом): *От теґо, теґо пана Василя, мосґо... нареченого!*

Василь: *Тфи, тфи, счезний бідо од мене! Я не хочу такой нареченой! Тфи, тфи і іщы раз тфи! Якыса малпа комедиантска! А зрештом я не пан! Я шаную паньскій стан, але горджу ся моім хлопскым станом. Я рускым хлопом ся родил і рускым хочу вмерти, хоцбы мі голову одрубали!*

Сцена 9

(Входить Гнат)

Гнат: *Здоровы вшиткы дома?* (Взрівшы Василя, призерат ся:) *Ей, ей, Василь! Сердечний Василь! Здорів?* (Вказує на Гаську:) *А тото хто?*

Гаська (дусит ся од сьміху, на бік): *І татко мне не познає!*

Марта: *Не знати, не знати!!*

Гнат (обзерат Гаську то з єдного, то з другого бока): *Што ты за чудо, гвар!*

Гаська (кланят ся): *Прошем татка, я не єстем чудо! Я ваша цурка, панна Маринця, і панна наречена теґо пана Василя.*

Гнат: *Што, што? Ты моя цюр...цюр...* (Вшиткы ся сьміют.)

Гаська: *Я скорше была Гаська, а тепер я єстем панна Маринця, ваша цурка.* (Зас загальний сьміх.)

Гнат: *Кед ты моя цюр... цюрка, то повідж ты мі, чом тобі язык покрутило, же по рускы не бесідуєш, як Бог приказал? Га?*

Гаська (кланят ся): *Прошем татка, тераз нікто, ни паны, ни хлопы не бесідуєт по рускы.*

Марта (сердито): *Неправда! Вшиткы рускы паны бесідуєт по рускы, вшиткы рускы хлопы тыж бесідуєт по рускы, а знай, же і святы бесідували по рускы! Зрозуміла-с?*

Сцена 10

(Вбігат Оленка)

Оленка: *Мамо, мамо, пані професорка гварили, што то до вас пише якыса панна Маринця, ваша цюр-речка, штобы мы вшиткы вышли по ню на колію.*

Гаська (вказує на себе): *То я! То лист одемне.*

Марта: *А по якому же то ты писала, што я прочитати не могла? Га? Тобі уж і голову і руки покрутило? Но бесідує, по якому то: по турецкы, по німецькы навчыла єс ся, га?*

Гаська (пышно): *Певне што єм ся навчыла! Прецін татунцьо нераз гварили, чим кто венцьий навчыт ся, тым лепши єст.*

Гнат: *То правда! Я так гварил. Та я тыж повідал нераз і наказувал: "Вчысь ся чуджого, а тримай свого!"*

Василь: *Так, так: "Чудже шануй, а сьво не лишай!"*

Гнат: *І зато, хоцбы ты стома писмами писати знала теґо до своїх рідных, до вшиткых рускых люди, до всіх урядників, навет до цисарскых, маш писати по нашому, по старому, по рускы! (розъярений прискакує до ней:) Ты дурбаку, ты глуптаку! Ты не знаш што тым нашим святым рускым писмом Єванґелия, Псалтыр і ціле святе Писмо написане?*

Петрусь (розмахуючы руками): *Так, так, по рускы написане!*

Гнат: *Тым нашим рускым писмом споконвіка писали царі, королі, князі, єпископы і всякого роду мудреці, писали по цілым сьвіту по рускы. І тепер пишут.*

Петрусь: (вказує до Гаськы пальцьом): *Видиш, писали і пишут по рускы!*

Василь: *А найяснійший наш монарх выдал такій параграф, што Русин має полне право в уряді по свойому, по рускы бесідувати і по рускы до уряду писати.*

Марта: *Зрозуміла-с, дурна ты? Сам найяснійший монарх.*

Гнат: *А зас сын нашого монарха, покійний Рудольф, записал ся в книгу по рускы, там... там, в тым Інституті при рускій церкви на Рускій улици во Львові, — ей, та як же ся зове тот Інститут?*

Василь: *Ставропігія!*

Гнат: *Гей, Ставропігія! Там то записал ся архікнязь Рудольф по рускы.*

Петрусь (приблизившы ся до Гаськы): *Чуєш, писал по рускы! А ты по якому написала? (Мече Гаськін лист на землю і втікат за Марту.)*

Марта: *А чом же ты так долго передше не писала?*

Гаська: *Бо я не мяла коли.*

Гнат (стручат Гасці ліском капелюх з головы і обзерат ліпше Гаськіне лице): *Де она тілко вапна взяла. Та то бы хыжу побілил!*

Діти (вхопившы капелюх, підмітуют го вгору): *Але красота!.. Але красота!*

Марта: *Чом, чом ты не писала?*

Гаська: *Я не мяла коли.*

Гнат (сердито): *Дівко, бесідує по рускы!*

Гаська (кланят ся): *Прошем татка, кеди я не умєм.*

Марта (успокоївшы Гната, котрий нетерпеливит ся): *Ты писала раз давно же на Русаля більше напишеш, бо будеш мала колі.*

Гаська: *В пірши дзень сьвійонт пусьціла мне пані до церкви. Як там сьлічне музика ірала!*

Марта (хапат ся голову): *Сором, сором! Громы най побіют таку дівку! Та-ж она, заміст до церкви, на музику до корчмы пішла!*

Гнат: *Діждий-ле, стара, єст, єст музика і в церкви, лем то не наша, не руска церков.*

Марта (заводит): *Ой, ой, ой! То она уж од нашої святой прадідньої церкви одступила?! Ой, ой! Та я на то тебе купала, повивала, колысала, руску пісню тобі сьпівала, штобы ты, як выроснеш, мі ганьбу, стыд і таку згрызоту учынила?.. Ой, ой, ой!*

Гаська: *Кеди там, в такєй церкві пенкней єст.*

Гнат: *Неправда!*

Василь: *Неправда! Неправду ты повідаш!*

Продовження на ст.4

Клавдія Алексович

Заморочена

Комедія в єднім акті

Продовження. Початок на ст.3

Гнат: Великій князь кївській, святий Владмир, слал своїх мудреців по цілым сьвіті, жебы ся розозрили котрий обряд славнійший і найкрасший.

Василь: А мудреці, вернувши ся, рекли: "Великій князь наш! Мы сходили цілий Божий сьвіт і переконали ся, што найкрасшым, найвеликоліпнійшым обрядом єст обряд грецькій, котрий мы в Цареградї видїли".

Гнат: І зато великій князь Владмир казал цілу Русь крестити в тым грецьким обрядї, котрий то святи братя Кирил і Мефодий до нашого краю принесли.

Марта (заводит): А она одступила од нашої, так славной, церкви... Стыд! Ганьба!

Василь (в жалю): Я не міг дїждати ся свого щестя, рад бы єм на соколиных крылах ту летїл. Гнал єм з міста, а кед єм уж нашол ся в селї, окликувал єм по дорозї дївкам: "Плетте вїнкы, приходте на заручыны!" (отерат рукавом слезу.) А ту такє чудо-виско вышло!

Гаська: Панє Василю, та я прецін пана Василя кохам і дьа-тего з цалом хенцьом пуйду за пана Василя.

Гнат (сердито): Та проречеш ты раз уж по рускы?!

Гаська: Кєды я не умію.

Василь (крестит ся): Од наглої і несподіваной смерти і од одступниці сохрани мене Господи!

Марта (в гніві): Дїти, дайте-ле ту свяченої воды, най я тоту відьму-одступницю з мойой хыжы выкроплю!

Дїти (выбігаючы): Одступниця! Одступниця!

Гнат: Она не годна свяченої воды! Я ту найду на ню інчий спосіб. (Отверат двері.) Жен сої, панно Марьянцьо, на штырї ві-тры, одкале єс пришла!

(Гаська в страху стоїт як скаменїла.)

Марта (з розпуком): Ой, ой, ой! Што то наробило місто!

Василь (поважні): Бабо, то не місто наробило, а єї непо-слух! Я ю завьюл там в місті до нашої святой церкви; я вказал їй наших люди рускых; я бесїдувал їй, жебы она лем з тьма нашыма людьми приставала і од них брала раду-пораду та науку; я остерїгал ю, жебы она втікала од чужых люди, жебы сторонила од тых баламутів, што то на нашы святости выбрехуют! А она? Як она свого вітця послухала?

Сцена 11

(Оленка несе мисочку, Петрусь кропило.)

Гнат: Они... Они вшытко прекручали, очевидні по свому, а она ім вірила; она ім барже повірила як свому рідному вітцю! О, горе тяжкє, ты моє! (Вказує Гасці на двері, жебы выходила.)

Петрусь (Махат кропилом.): Но, їд, втіч, бо будеме кропити!

Гаська (заламує руки): Ой, ой, ой! Вшыткы мя выганяют! А де-же я ся тепер подію, нещесна?

Оленка (радісно): Мамо! Она прогварила по нашому. Та-ж то наша Гаська! (Підлітує, хоче ю обнимати.)

Гнат (остро): Ніт, она не наша! Она одступила од нашої святой церкви, одступила од вшыткого нам найдорожшого, од нашої бесїды, од нашого писма, од нашої одежы... Так, од-ступницю, рушай мі з хыжы!

Гаська (західливо плаче): Мамичко мої рідны! Што-ж я те-пер почну нещеслива?

Марта (по хвили, поважні): Покай ся, окаянна грїшницю!

Гаська (Позерат то на єдну буфу при рукавах, то на другу, то на фартушок, хоче прогварити, але не може; неспокійні раз іщы смотрит по собі, хватат ся за голову.): О, я окаянна... грїшниця... Грїшниця я... Пекло підомном горит!.. (Підбігат до кута, стїгат зо себе кафтаник, припасує запаску, одмітує високої гребін і коса спадат їй на плечы; бє поклоны пред образами і кличе:) Прости мі Господи, Пречыста Дїво і вшыткы святи пробачте. (Підбігат до Марты, до Гната, Петруся, Оленкы, кланят ся кождому і бесїдує:) Пробачте мі грїшници! (Наконец приступлят несьміло до Василя і повідат жалїсно:) Василю, Василю! А ты мі пробачыш? Ты приймеш мя?

Василь (задуманий, по хвили): Я... бою ся!

Гаська (з милїстю): Василю чога ты ся боїш?

Василь: Ты підеш до міста, або де-небуд помедже чужых люди і они тебе зас заморочат.

Гаська: Ніт, ніт, Василю! Того бїльше не буде! Я глупа была та і легко пришло ся ім мене заморочыти. Але тепер я зрозумїла тоту вшытку вашу мудру науку. Так і присїгам Богу, ту, при небесным сонци, при образах святих і при вас вшыт-кых, што скорше дам сої одрубати голову, як одступлю од нашої єдиной церкви, од нашої святой Руси, хоцьбы на макове зеренце!

Василь (сердечні): Кед так (Хватат Гаську за руку і бобоє кланя-ют ся родичам.) — просиме, благословте.

Марта (радісно): Дїточкы, давайте свячену воду! Якраз ся придала! (Родиче окропляют молодята свяченом водом; за сценом чути весільны пісні і музику.)

Вшыткы: Што то? Што то такє?

Дїти (выбігаючы): Сьпіванкы, музыка, весїля!

Марта (підходить гү дверям): Што то? Што то такє!?

Сцена 12

(Входят: Петриха, дївчата, музыка.)

Петриха (з прибранным короваїом): Помагай Бог, на щестя, на здоровя, на многая літа! (Подає короваї Гасці, а Гаська дає го Марті; дївчата з вїнками сьпївають весільны пісні.)

Марта: Одкале вы такїй короваї взяли?

Петриха: Ци не гварила єм – же буде весїля!

(Василь приносить фляшку, Марта подає порційку; старшы пьют, здо-ровкают до молодят; музыка грає; молодїж танцує. Занавїс падат.)

КОНЕЦ

Під выданным першодруком поміщено аднотацию:

Президія ц.к. Намїстництва во Львовї, рескриптом з 7 липня 1901, ч. 7426/пр, удїлила центр. Выділу Общества им. Михаила Качков-ского позволенє представляти комедію Клавдіи Ив. Алексовичъ п.з. "Запамороченная" на аматорскихъ сценахъ русских Читалень, находив-шихся подъ управленьемъ Общества.

СТОВАРИШЫНЯ ЛЕМКІВ. ЛЕМКІВСКІЙ КАЛЕНДАР

Едного разу адвокат захищав в судї двох злодїїв: Едного за крадіж вночи, другого за крадіж вден.

- Пан прокурор обжалував мого першого клієнта за то, же крав, користуючи ся покровом темной ночи, другому закидат, же безсовїсно крав в білий ден. То я ся звїдую прокурора, коли, властиво, має человек красти?

- Ци сте відїли як підсудний забив вашу тещу?

- Відїв єм, пане сендзьо.

- То чом сте не пришли на помїч?

- Я хотїв му помочи, але коли м гвідїв, же він ся сам з ньом справит, постановив єм ся не втручати.

- Смотте ся, мамо, який наш уйко лисий. Як колїно.

- Тихо, ищы уйко почує.

- А хибаль уйко про то не знат?

- Повїдают, же женатї довше живут як неженатї.

- То не є правда. Женатим лем ся житья довше тягне.
